

Fariziejus ir muitininkas

Pagrindinė eilutė: „Aš jums sakau, šis žmogus grįžo į savo namus išteisintas, o ne kitas, nes kiekvienas, kuris save aukština, bus pažemintas, o kas save žemina, bus išaukštintas.“
Luko 18:14

Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Luko 18:9-14

Fariziejai buvo laikomi labai religinga žydų kasta. Jie buvo pamaldūs, bent jau išoriškai, ir labai tiksliai laikėsi savo tradicijų. Tačiau, kaip mums sako Viešpats, viduje jie buvo toli nuo teisybės. „Vargas jums, raštininkai ir fariziejai, veidmainiai!“ Jėzus, nes galėjo skaityti jų širdis, buvo kompetentingas papildomai paskelbti, kad jie yra kaip kapai, iš išorės gražiai balti, bet viduje pilni puvinio. Mato 23:27

Šiandien krikščioniškame pasaulyje yra panašių grupių – tie, kurie išoriškai yra morališki, labai reiklūs, tikslūs, sąžiningi, bet vis tiek nepatinka Viešpačiui. Jie didžiuojasi savo teisumu ir nesupranta, kad nors jie gali būti iš prigimties mažiau ištvirkę nei kiti, jie

neturi kuo pasigirti. Jie, kaip ir visa žmonija, yra toli nuo tikrosios tobulumo. „Nėra teisus, nėra nė vieno. ... Visi nuklydo.“ (Romiečiams 3:10-12). Mūsų pamokos palyginimas skirtas parodyti, kad Dievas labiau užjaučia ir gailisi labiau nusidėjusio žmogaus, kuris yra nuolankus ir pripažįsta savo būklę, nei morališkai geresnio žmogaus, kuris giriasi savo tariamu teisumu.

Parabolė prasideda taip: „Du vyrai nuėjo į šventyklą melstis: vienas buvo fariziejus, kitas – muitininkas. Fariziejus atsistojo ir meldėsi sau: „Dieve, aš dėkoju Tau, kad nesu toks kaip kiti žmonės: plėšikai, neteisūs, svetimautojai ar net kaip šis muitininkas. Aš du kartus per savaitę pasninkauju, duodu dešimtinę iš visko, ką turiu.“ (Luko 18:10-12). Savimi pasitikintis fariziejus akivaizdžiai daugeliu atžvilgių buvo morališkai geras žmogus. Tačiau jis buvo labai išdidus ir gyrėsi savo teisiais darbais. Jis taip pat labai greitai teisdavo kitus, o tai buvo akivaizdus blogos širdies būklės požymis.

Kitas parabolės veikėjas – muitininkas, arba mokesčių rinkėjas – buvo žemesnės klasės ir paprastai žmonių niekinamas. Jis turėjo daug silpnybių ir nuodėmingų trūkumų, bet suprato savo padėtį. „Muitininkas, stovėdamas toli, net akis į dangų nepakeldavo, bet mušė sau į krūtinę,

sakydamas: „Dieve, būk gailestingas man, nusidėjėliui.“ Luko 18:13

Visi krikščionys, dėl savo santykių su Dievu, savo nuodėmių atleidimo, Dvasios gimdymo ir jų širdyse vykstančio transformuojančio darbo, turi visas priežastis dėkoti Viešpačiui. Tačiau jie neturi kuo pasigirti, arba, kaip sako apaštalas Paulius: „Kas tave skiria nuo kitų? Ką tu turi, ko nebūtum gavęs? ... kodėl tu giriasi, tarsi nebūtum gavęs?“ 1 Kor 4, 7

Todėl, jei skirtumas tarp mūsų ir kitų yra pripažįstamas kaip Viešpaties ir jo malonės darbas mumyse, o ne mūsų pačių, tai yra tinkama širdies nuostata. Visi, kurie tai supranta, gali tinkamai dėkoti Viešpačiui, kad šiuo atžvilgiu jie skiriasi nuo kitų. Tik Dievas ir jo Sūnus, Kristus Jėzus, mus daro kitokius. „Iš malonės esate išgelbėti per tikėjimą, ir tai ne iš jūsų pačių, bet yra Dievo dovana, ne iš darbų, kad niekas nesigirtų. Nes mes esame Jo kūriniai, sukurti Kristuje Jėzuje.“ Efeziečiams 2:8-10